

PRAKTIJKPERIKEL

Afscheid

Lief medisch-specialistisch vak, we moeten even praten.

Het is mooi geweest. Ik ga je, ondanks dat ik nog heel veel van je hou, na 23 jaar verlaten. De relatie die we hebben is steeds toxischer geworden en ik ga er een keer aan onderdoor, zoals ik al zoveel bevlogen collega's heb zien doen.

Toen ik je tijdens mijn coschappen op de werkvloer leerde kennen, was het liefde op het eerste gezicht! Je had overzichtelijke, menselijke, emotionele en praktische eigenschappen, met zowel een acute als beschouwende kant! Je paste perfect bij mij. We konden samen veel betekenen voor de mensen die ons om hulp vroegen, vaak al in één consult. We deden zelf de diagnostiek en konden dan ook vaak meteen behandelen. Wat ik ook fijn vond, was dat er nauwelijks patiënten overleden.

Ik heb het er niet meer voor over om altijd maar alles voor je opzij te zetten

We hebben prachtige tijden gekend met veel intensieve, emotionele en humoristische momenten. Onze patiënten waren altijd verrassend en uniek in de omgang met hun kwalen waarvoor ze ons consulteerden. We zijn door diepe dalen gegaan, zijn gevallen en weer opgestaan, hebben fouten gemaakt en elke dag wel iets geleerd. We hebben de zorg naar een hoger niveau getild, ruimte gegeven aan mensen met een ander idee over zorg en gesprekken gevoerd met gemeentes en partijen in de eerste lijn, om ook voor de kwetsbaren beter te kunnen zorgen. We deden 24-uursdiensten. Er volgde een fusie, waarna het in de dienst veel drukker werd en ook intensiever, doordat we in het ziekenhuis moesten gaan slapen.

Je werd in de loop van de tijd steeds veeleisender. Op de poli werd ondersteuning wegbezuinigd, kwam er onder andere meer pathologie, uitgebreide

informed consent, een arbeidsintensief epd en 'Samen Beslissen'. Maar je gaf me niet meer tijd per patiënt. Om meer ruimte te krijgen ging ik minder uren betaald werken, maar dit gaf eigenlijk weinig lucht. Want de neventaken bleven hetzelfde, het aanbod groeide en op de aanwezige dagen leek het wel of ik de 'gemiste' dag aan het inhalen was.

Coaching bleek voor een tijdelijke opleving te zorgen in onze relatie, maar na een tijdje gingen de energiegevers die ik voor mezelf gevonden had, weer op een laag pitje: te leeg na 24 uur poli-besprekingen-poli-dienst. Jij ging er ook steeds slechter uitzien: het niet vervangen van een zieke collega in het kader van een bezuiniging, een akkefietje met onze raad van bestuur, hr-regeltjes, autonomieverlies, controle-behoefte vanuit de steeds groeiende en immer veranderende managementlagen, de inspectie en de verzekeraars. Alles bij elkaar maakte het dat ik me steeds minder tot je aangetrokken voelde. Het wantrouwen dat ik voelde vanuit de bestuurslaag tegenover mij als medisch specialist, en de patiënt steeds meer als 'product' moeten zien, hielpen niet mee. Mijn emmertje is het afgelopen jaar tot aan de rand gevuld geraakt.

De passie, de drang tot vooruitgang en de dagelijkse verwachtingen op de werkvloer bleken voor mij uiteindelijk onmogelijk te combineren met mijn mentale en fysieke gezondheid en mijn gezin. Ik heb het er niet meer voor over om altijd maar alles voor je opzij te zetten. Maar misschien ligt het dus niet alleen aan mij, maar ook aan jou... We zijn uit elkaar gegroeid. Ik ga niet nog twintig jaar afwachten of je misschien weer de oude wordt, met als enige garantie een burn-out...

Dan liever een gebroken hart.

Dag.

Welmoed
een afzwaaiend medisch specialist

→ Ook een perikel of anekdote delen? Dat kan (desgewenst anoniem)!

Mail naar kopij@medischcontact.nl.